

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci žalobkyně Mgr. S. R., zastoupené Mgr. Monikou Ipserovou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2011, č.j. KrÚ 97493/2011/OŽPZ/OZE,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2011, č.j. KrÚ 97493/2011/OŽPZ/OZE, **s e p r o v a d y řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalobkyni **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á**.
- III. Mgr. Monice Ipserové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** vůči České republice náhrada nákladů řízení ve výši **2 400,- Kč**, která jí bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do **60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23.11.2011, č.j. KrÚ 97493/2011/OŽPZ/OZE, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadené rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová (dále též „městský úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 22.9.2011, č.j. 7462/2011/ZPR/DAS/913-15, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně je vinna z přestupku podle § 27 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat proti týrání tím, že porušila povinnost stanovenou v článku 4 odst. 2 obecně závazné vyhlášky Města Česká Třebová č. 3/2006

k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, vydané v souladu s § 24 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání, neboť dne 6.3.2011 v 9:05 hodin nezabezpečila psa proti volnému pohybu na náměstí Jana Pernera, u kruhového objezdu před hotelem Padevět a v ulici Sadová, žalobkyni byla dále uložena podle § 27 odst. 10 písm. c) zákona na ochranu zvířat proti týrání pokuta ve výši 2 000,- Kč a zároveň bylo rozhodnuto podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona o povinnosti žalobkyně nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000,- Kč.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a domáhala se vyslovení jeho nicotnosti nebo jeho zrušení.

V úvodu své žaloby žalobkyně nejprve stručně popsala průběh řízení před správními orgány. Poté uvedla jednotlivé žalobní námitky, které soud pro přehlednost dále rozčlenil do čtyř žalobních bodů:

1. Volné pobíhání psů nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku týrání zvířat, jedná se o přestupek podle zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). K projednání tohoto přestupku tedy není věcně příslušný odbor životního prostředí městského úřadu, ale přestupková komise právního odboru, na kterou samo město delegovalo projednávání přestupků z obecně závazných vyhlášek, tedy i z vyhlášky č. 3/2006 k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku.

2. Spis obsahuje jediný důkaz – kamerový záznam. Bez souhlasu žalobkyně je tento kamerový záznam jako důkaz nepřipustný, neboť podle Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) lze záznamy na nosiči použít jen se svolením fyzické osoby, přičemž žalobkyně tento souhlas nedala. Správní orgán se tedy opíral o důkaz, který zákon nepřipouští. Správní orgán se rovněž nezabýval tím, zda Městská policie měla k použití záznamu zákonnou úřední licenci a zda strážmistr Hipský byl či nebyl ve službě, tedy pořizoval záznam oprávněně nebo neoprávněně. Strážmistr Hipský navíc žalobkyni v minulosti falešně obvinil a falešně svědčil proti ní, což potvrdili dva nezávislí svědci, pan P.J.a, a pan M.T. Žalobkyně dále citovala stanoviska Ministerstva vnitra a Úřadu veřejného ochránce práv k monitorování veřejných míst.

3. Chybí společenská nebezpečnost přestupku. Žalobkyně je invalidní důchodkyně, částečně slepá, od roku 2003 používá asistenčního psa, který svou práci vykonává 8 let, nikdy nikoho neohrozil, jeho jediným zájmem je starost o žalobkyni, kdy je naučen v případě záchvatu či upadnutí přivést pomoc jiného člověka. Městský úřad nechce žalobkyni psa zaregistrovat, žalobkyně s ním nesmí do úřadu vkročit, veškeré listiny jí nosí zaměstnanci úřadu ven ke vchodovým dveřím.

4. Pokuta je nepřiměřeně tvrdá, žalobkyně žije pod hranicí hmotné nouze a pokuta je tak pouhým odebráním sociálních dávek.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 7.3.2012, kterým navrhl její zamítnutí. K jednotlivým žalobním bodům uvedl následující:

Ad 1. Věc projednal Městský úřad Česká Třebová jako obec, na jejímž území k přestupku došlo. Skutková podstata přestupku dle § 27 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat proti týrání byla naplněna nesplněním povinnosti Mgr. R. stanovené obecně závaznou vyhláškou obce, konkrétně článkem 4 odst. 2 vyhlášky č. 3/2006, v němž je zakotvena povinnost každého zabezpečit pohyb svého psa na vodítku.

Ad 2. V § 17 odst. 1 správního řádu je uvedeno, co tvoří spis a co je jeho přílohou – mimo jiné obrazové záznamy. Věc byla konzultována i s Městskou policií Pardubice, kdy ve smyslu § 24b odst. 1 a 2 zákona číslo 553/1991 Sb., o obecní policii, jsou kamerové systémy běžně užívané v její praxi jako důkazní prostředky.

K bodům ad 3. a 4. se žalovaný nevyjádřil s tím, že „je toho názoru, že se netýkají projednávané věci“.

Ze správního spisu vyplynuly níže uvedené okolnosti:

Dne 21.3.2011 byl městskému úřadu oznámen Městskou policií Česká Třebová přestupek, kterého se měla dopustit žalobkyně tím, že dne 6.3.2011 v 9:05 hodin neměla svého psa na vodítku. K oznámení přestupku byl připojen úřední záznam vyhotovený dne 12.3.2011 str. Jiřím Hipským, v němž se uvádí: „Dne 6.3.2011 jsem já str. Hipský vykonával stálou službu na Městské policii Česká Třebová. V 9:05 hod. jsem na městském kamerovém systému – konkrétně na kameře číslo 09, která je umístěna u kruhového objezdu na Náměstí Jana Pernera zahlédl ženu, která nemá psa na vodítku. Tato žena je mi dle místních znalostí známa jako S.F.R. Jako důkazní materiál předkládám společně s Ú.Z. kamerový záznam z již výše uvedené kamery.“ Dále bylo připojeno CD se zmíněným kamerovým záznamem.

Oznámením ze dne 26.4.2011 městský úřad, konkrétně odbor životního prostředí, oznámil žalobkyni zahájení řízení ve věci přestupku podle § 27 odst. 1 písm. j) zákona číslo 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“), kterého se měla dopustit tím, že porušila povinnost dle článku 4 odst. 2 obecně závazné vyhlášky č. 3/2006 Města Česká Třebová (dále jen „vyhl. města č. 3/2006“), neboť dne 6.3.2011 nezabezpečila psa proti volnému pohybu na náměstí Jana Pernera, u kruhového objezdu před hotelem Padevět a v ulici Sadová, a zároveň žalobkyni předvolal k jednání na 5.5.2011 v 9:30 hodin.

Žalobkyně se z jednání dne 4.5.2011 omluvila s tím, že je mimo obec. Zároveň uvedla, že dne 6.3.2011 nebyla v České Třebové, pes cestoval s ní a 25 svědků jí může dosvědčit, že byla celý den (víkend) ve vesnici Sopotnice.

Žalobkyně se omluvila i z dalšího jednání dne 7.6.2011 v 9:30 hodin, když jako důvod uvedla návštěvu lékaře.

Na výzvu městského úřadu ze dne 9.6.2011 k předložení dokladu o návštěvě lékaře a k předložení seznamu svědků, kteří jí dosvědčí, že se dne 6.3.2011 nezdržovala v České Třebové, žalobkyně reagovala podáním ze dne 13.6.2011, jímž předložila potvrzení o návštěvě obvodního lékaře dne 7.6.2011, a v němž dále uvedla, že odbor životního prostředí není věcně příslušný k projednání přestupku, kterého se měla údajně dopustit, a nevedení psa na vodítku není přestupkem podle zákona na ochranu zvířat proti týrání, ale je přestupkem podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, žalobkyně rovněž požádala, aby jí odbor životního prostředí dále nezasílal žádnou korespondenci. Jména svědků žalobkyně nesdělila.

Rozhodnutí městského úřadu ze dne 30.6.2011, kterým byla uznána vinnou přestupkem shora konkretizovaným, žalobkyně napadla včasným odvoláním, v němž opětovně namítla, že odbor životního prostředí není věcně příslušný k projednání daného přestupku a jeho rozhodnutí je tak nicotné.

Rozhodnutím ze dne 1.8.2011 žalovaný rozhodnutí městského úřadu zrušil pro procesní vady.

Městský úřad v dalším řízení žalobkyni předvolal k jednání na 12.9.2011 v 9:30 hodin.

Žalobkyně na předvolání reagovala podáním ze dne 4.9.2011, v němž namítla, že:

- rozhodnutí je od počátku neplatné, odbor životního prostředí není věcně příslušný,
- přestupku proti zákonu na ochranu zvířat proti týrání se nedopustila,
- nedává souhlas k použití kamerového záznamu jako důkazu ve správním řízení,
- zpochybňuje svědectví str. Hipského jako nevěrohodné, neboť tento podal nepravdivé oznámení a falešně proti ní svědčil,
- další projednávání věci považuje za šikanování, neboť obvinění nemá žádnou důkazní oporu a řízení vede věcně nepřislušný orgán,
- k jednání se nedostaví, podala žalobu k soudu na deklarování nicotnosti rozhodnutí krajského úřadu a do rozhodnutí soudu se nebude na žádná jednání v této věci dostavovat.

V protokolu o ústním jednání ze dne 12.9.2011 je konstatováno, že žalobkyně se k jednání nedostavila a řádně se neomluvila a dále pak je k průběhu jednání uvedeno toliko: „Jelikož správní orgán má shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí, bude vydáno rozhodnutí o pokutě. Důkazem pro vydání rozhodnutí je záznam z kamerového systému, na kterém je zcela zřejmé, že se jedná o obviněnou.“

Dne 22.9.2011 vydal městský úřad rozhodnutí č.j. 7462/2011/ZPR/DAS/913-15, jak shora citováno. V odůvodnění městský úřad detailně popsal průběh celého řízení. Pokud se týká námitek žalobkyně a vlastních úvah, na základě kterých dospěl k závěru o vině žalobkyně za přestupek, vyjádřil se městský úřad následovně:

K námitce věcné nepřislušnosti odkázal na dřívější zdůvodnění, z čehož lze dovodit, že odkazuje na citovaný závěr žalovaného o tom, že „město Česká Třebová je ve smyslu § 28 odst. 6 zákona na ochranu zvířat proti týrání věcně i místně příslušným orgánem státní správy k projednání předmětného podezření z přestupku v prvním stupni“.

K námitce nesouhlasu žalobkyně s použitím kamerového záznamu městský úřad podrobně rozebral právní úpravu, konkrétně § 12 odst. 1, 2 a 3 zákona číslo 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (tzv. úřední licence), a § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, na základě které dospěl k závěru, že obrazový záznam byl pořízen v souladu se zákonem a proto použit jako důkaz.

K námitkám proti osobě str. Hipského městský úřad uvedl, že tento pouze zpracoval úřední záznam, který není jeho svědectvím, ale toliko dokumentem pořízeným při výkonu služební činnosti.

V další části městský úřad konstatoval poučení žalobkyně, rozhodnutí v její nepřítomnosti a skutečnosti vztahující se k uložené pokutě.

Proti rozhodnutí městského úřadu podala žalobkyně včasné odvolání, které přislíbila odůvodnit do 15.11.2011, neučinila tak, proto žalovaný dne 23.11.2011 rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla zaznamenána městským kamerovým systémem dne 6.3.2011 v 9:05 hodin na náměstí Jana Pernera se psem, který nebyl na vodítku. Dále citoval ust. § 24 odst. 2, § 27 odst. 1 písm. j) a § 28 odst. 6 zákona na ochranu zvířat proti týrání a čl. 2 odst. 2 a přílohu č. 3 vyhl. města č. 3/2006. Dále pak žalovaný konstatoval předvolání žalobkyně k jednání dne 12.9.2011 včetně příslušných poučení, omluvu žalobkyně, přičemž k jejím konkrétním výhradám zaujal následující stanovisko:

„Kamerový záznam je v daném případě pro posouzení věci a vyvození závěrů možné použít. Obdobně, jako se běžně při šetřeních podezření z přestupku používá fotodokumentace i další důkazní prostředky“

Pokud se týká dvou svědků ke zpochybnění osoby str. Hipského, žalovaný uvedl, že žalobkyně je nekonkretizovala, stejně tak nereagovala na výzvu ze dne 9.6.2011 k zaslání seznamu 25 svědků, kteří dosvědčí, že se žalobkyně dne 6.3.2011 nezdržovala v České Třebové. „Odvolávky S. F.R. na předmětné svědky tak považuje Krajský úřad, vzhledem k datovanému kamerovému záznamu, za účelové.“

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí dispoziční zásada, kdy rozsah přezkumu napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8.3.2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili

aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., tedy nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů:

Podle § 51 zákona o přestupcích: „Není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení,“ tedy zákon číslo 500/2004 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí uvedou „důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.

Podle § 3 správního řádu: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.: „Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.“

Žalobkyně již v rámci omluvy z prvního jednání namítla, že dne 6.3.2011 vůbec nebyla v České Třebové přítomna, po celý víkend byla v obci Sopotnice, což jí může dosvědčit 25 svědků. Je pravdou, že ani na výzvu městského úřadu žalobkyně neuvedla byť jedinou konkrétní osobu z těchto 25 tvrzených svědků a městský úřad už neměl další povinnost ji opakovaně vyzývat ke sdělení jmen. Stejně tak je pravdou, že městský úřad mohl ve smyslu § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích („V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“) projednat a rozhodnout věc v nepřítomnosti žalobkyně, neboť tato byla řádně předvolána k jednání a odmítla se k němu dostavit. Ostatně žalobkyně po celou dobu řízení žádným způsobem nespolečně pracovala, k ústnímu jednání se nedostavila, k tvrzeným skutečnostem na svou obranu (nepřítomnost v České Třebové dne 6.3.2011, podjatost str. Hipského, nespáchání přestupku proti zákonu na ochranu zvířat proti týrání) nenavrhla žádný důkaz. Ani toto jednání žalobkyně však nezbavilo správní orgány povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jinými slovy řečeno, městský úřad byl povinen věc projednat, byť v nepřítomnosti žalobkyně, provést dokazování a v rozhodnutí rozvést, z jakých podkladů (včetně provedených důkazů) vycházel, jak tyto podklady v jednotlivostech i v souvislostech hodnotil, které z nich pro něj byly rozhodující a které méně, z jakých důvodů považuje tvrzení žalobkyně za vyvrácená, případně nevěrohodná, atp. Městský úřad však své povinnosti nedostál a žalovaný jeho pochybení nenapravil. Oba správní orgány se sice vyjádřily k námitkám ohledně věcné nepřislušnosti odboru životního prostředí městského úřadu, ohledně podjatosti str. Hipského a ohledně použitelnosti kamerového záznamu pořízeného Městskou policií Česká Třebová, v jejich rozhodnutích však zcela chybí úvahy v tom směru, z jakých podkladů vycházely, jak tyto hodnotily a na základě čeho z nich vyvodily

odpovědnost žalobkyně za přestupek kladený jí za vinu, zvláště se zřetelem k tvrzení žalobkyně, že tato nebyla v uvedený den v Městě Česká Třebová přítomna. Ve správním spise je obsažen shora citovaný úřední záznam str. Hipského a CD s kamerovým záznamem, v rozhodnutí městského úřadu však není ani jeden z těchto podkladů (jiné soud ve spise neobjevil) hodnocen, není uvedeno, co z nich městský úřad zjistil, resp. není vůbec odůvodněno, jak dospěl městský úřad k závěru, že to byla právě žalobkyně, kdo šel dne 6.3.2011 v 9:05 hodin na náměstí Jana Pernera se psem bez vodítka. V rozhodnutí žalovaného je pak jediná věta, že žalobkyně „byla zaznamenána městským kamerovým systémem, jak dne 6.3.2011 v 9:05 hod byla na náměstí Jana Pernera se psem, který nebyl na vodítku“, žádné další odůvodnění, z něhož by vyplývalo, jak žalovaný dospěl k závěru, že na záznamu z kamery je právě žalobkyně, obsaženo v napadeném rozhodnutí není. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyně se nedostavila k žádnému jednání, tudíž správní orgány s ní nepřišly do kontaktu a nemohly ji tedy ztotožnit s osobou na záznamu. Str. Hipský, který v úředním záznamu uvedl, že na záznamu z kamery je žalobkyně, nebyl ve věci vyslechnut jako svědek, úřední záznam žádný ze správních orgánů coby podklad svého rozhodnutí nezmínil. Soud si dokáže představit situaci, že rozhodující úředníci osobu žalobkyně znají a po shlédnutí kamerového záznamu jim bylo zcela zřejmé, že jde právě o ni, ovšem toto je pouze hypotéza, jedna z více variant, která mohla nastat. Bylo povinností správních orgánů ve svých rozhodnutích odůvodnit, na základě čeho dospěly k závěru, že na záznamu je žalobkyně, resp. že žalobkyně spáchala přestupek kladený jí za vinu. Městský úřad této své povinnosti nedostál a žalovaný jeho pochybení nenapravit, ačkoliv podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu: „Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.“ Uvedené závěry krajského soudu nejsou žádnou novotou, neboť již prvorepublikový NSS, že „všeobecně uznávanou zásadou řízení správního jest požadavek, aby každé úřední rozhodnutí jasně a zřetelně označilo jak skutkové, tak i právní předpoklady, z nichž vycházelo při hodnocení konkrétní skutkové podstaty a při její subsumpci pod určité právní normy, a aby zejména s dostatečnou úplností a přesností uvedly ony zákonné předpisy, na nichž založen je právní závěr o tom, že právní nárok stranou v procesu správním uplatňovaný nemá opory v zákoně a tudíž není po právu“ (srov. Boh. A. 3400/24). Podle rozsudku NSS ze dne 4.2.2010, sp. zn. 7 Afs 1/2010, přezkoumává-li správní soud zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, činí tak skrze odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nikoliv prostřednictvím obsahu správního spisu.

Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného, které materiálně tvoří s rozhodnutím městského úřadu jeden celek, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když z něj není zřejmé, jakým způsobem, na základě jakých podkladů a úvah dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně spáchala přestupek, z něhož byla obviněna. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71, který se sice týká odvolacího správního řízení, ovšem je plně použitelný i v této věci, a z něhož vyplývá, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“.

V případě, že soud shledá napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je povinen ho v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit, a to i v případě, že žalobkyně nepřezkoumatelnost nenamítla, neboť takové rozhodnutí nelze ze samé podstaty věcně přezkoumávat. Soud proto rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro vadu řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Vzhledem ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů soud nebyl povinen se zabývat další argumentací žalobkyně v žalobních bodech ad 3. a 4., neboť tyto se již týkaly viny žalobkyně (materiální stránka přestupku) a trestu (výše pokuty) a tedy se s nimi musí nejprve vypořádat správní orgán ve svém rozhodnutí. Soud se však mohl vyjádřit k žalobním bodům ad 1. a 2., neboť námitky v nich obsažené žalobkyně vznesla již v řízení před městským úřadem a městský úřad a následně žalovaný se s nimi vypořádaly, tedy v této části lze rozhodnutí žalovaného přezkoumat. Soud se ztotožňuje s argumentací městského úřadu obsaženou na stranách 3 a 4 jeho rozhodnutí ze dne 22.9.2011 a odkazuje na ni, což ostatně umožňuje i judikatura NSS, např. rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86 („...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Soud tedy závěrem pouze zdůrazňuje následující skutečnosti:

Podle § 27 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat proti týrání: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost stanovenou na základě tohoto zákona v obecně závazné vyhlášce obce.“

Podle § 24 odst. 2 téhož zákona: „Obec může obecně závaznou vyhláškou upravit pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství a vymezit prostory pro volné pobíhání psů.“

Podle § 28 odst. 6 téhož zákona: „Správní delikty podle tohoto zákona projednává v prvním stupni obecní úřad obce s rozšířenou působností, s výjimkou správních deliktů podle § 27 odst. 1 písm. j) a podle § 27a odst. 1 písm. g), které v prvním stupni projednává obec. Na území hlavního města Prahy projednávají v prvním stupni správní delikty podle tohoto zákona městské části hlavního města Prahy.“

Podle § 52 písm. a) zákona o přestupcích: „Přestupky projednávají obecní úřady nebo zvláštní orgány obcí.“

Podle § 55 odst. 1 téhož zákona: „K projednání přestupku je místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán.“

Městský úřad Česká Třebová tak byl věcně i místně příslušným správním orgánem k projednání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat proti týrání spočívajícího v porušení vyhlášky města č. 3/2006, která zakazuje volné pobíhání psů na veřejných prostranstvích, mezi něž řadí i náměstí Jana Pernera. Pokud se pak týká funkční příslušnosti, tedy toho, kdo konkrétně na městském úřadě přestupek projedná a rozhodne, který odbor, tato vyplývá z organizačního řádu městského úřadu, kdy ze správního spisu vyplývá, že příslušným je odbor životního prostředí.

V otázce použitelnosti záznamu z kamery provozované Městskou policií České Třebové soud pouze zdůrazňuje, že náměstí Jana Pernera je veřejným prostranstvím, tedy

místem veřejně přístupným, a podle § 24b odst. 1 zákona číslo 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů: „Obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“ Ve smyslu § 1 odst. 2 uvedeného zákona přitom jedním z úkolů obecní policie je zabezpečovat místní záležitosti veřejného pořádku. Pokud tedy městská policie pořídila obrazový záznam z veřejného prostranství, postupovala zcela v souladu se zákonem a takto pořízený důkazní prostředek lze použít v přestupkovém řízení jako jeden z podkladů rozhodnutí.

V otázce nedůvěryhodnosti str. Hipského soud pouze poznamenává, že str. Hipský nebyl slyšen jako svědek, tedy jeho zpochybňování ze strany žalobkyně je předčasné.

Žalobní body ad 1. a 2. tedy soud shledal nedůvodnými.

Závěrem soud s ohledem na podrobný rozbor shora uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť postrádá konkrétní úvahy o tom, proč byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak tyto hodnotil a k jakým závěrům na jejich základě dospěl. Soud proto postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., kdy úspěšná žalobkyně měla právo na náhradu nákladů soudního řízení vůči žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobkyně nevynaložila žádné náklady, neboť byla osvobozena od soudních poplatků a zástupkyně jí byla ustanovena na náklady státu, proto soud náhradu nákladů soudního řízení žalobkyni nepřiznal a ve vztahu k žalovanému vyslovil, že tento nemá na náhradu právo.

O přenosu poplatkové povinnosti na žalovaného ve smyslu § 2 odst. 3 věty první zákona číslo 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů („Je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen.“), soud nerozhodoval, neboť žalovaný je podle § 11 odst. 2 písm. b) téhož zákona („Od poplatku se osvobozují územní samosprávné celky v případech, kdy se spor týká výkonu státní správy, který je na ně přenesen.“) osvobozen.

Pokud se týká zástupkyně žalobkyně, žalobkyně byla soudem osvobozena od placení soudních poplatků, advokátka jí byla ustanovena na náklady státu a neúspěšnému žalovanému nelze povinnost k náhradě nákladů řízení, které stát platil, uložit, neboť tento je osvobozen, jak výše řečeno, od soudních poplatků. Náhradu výdajů, které vznikly advokátce v souvislosti se zastupováním žalobkyně, proto soud v souladu s § 35 odst. 8 s.ř.s. ustanovené advokátce přiznal vůči státu. Konkrétně se jedná o odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 2 100,- Kč za převzetí věci (§ 9 odst. 3, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky číslo 177/1996 Sb.,

ve znění pozdějších předpisů) a jednu paušální částku ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2 400,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10.4.2012

Mgr. Monika Chaloupková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobkyně: Mgr. S. R.**, právně zastoupené: Mgr. Monikou Ipserovou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2011, č.j. KrÚ 97493/2011/OŽPŽ/OZE,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. dubna 2012, č.j. 53A 8/2012-51

I. s e ve výroku III. **m ě n í** tak, že částka „2.400 Kč“ se nahrazuje částkou „2.880 Kč“,

II. s e v odůvodnění **m ě n í** tak, že do posledního odstavce na straně 10 se za poslední větu tohoto odstavce vkládají slova: „**Protože je zástupkyně žalobkyně plátcem DPH (osvědčení o registraci k DPH je u soudu založeno ve správním deníku pod zn. Spr. 4177/2009), navyšuje se částka 2.400,- Kč o 20% DPH. Celkem tedy soud právní zástupkyni žalobkyně přiznal částku 2.880,- Kč.**“

O d ů v o d n ě n í :

Výrokem III. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10.04.2012, č.j. 53A 8/2011-51 přiznal soud právní zástupkyni žalobkyně náhradu nákladů řízení.

Při vyhotovení originálu rozhodnutí nedopatřením nebyla připočtena k částce přiznané právní zástupkyni za právní zastupování daň z přidané hodnoty, které je právní zástupkyně plátcem. Osvědčení o registraci k DPH je založeno u krajského soudu pod zn. Spr. 4177/2009. V rozhodnutí se tak vyskytly chyby v počtech.

Samosoudkyně tak v souladu s ustanovením § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, uvedené zjevné nesprávnosti tímto usnesením opravila.

P o u č e n í :

Toto usnesení nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti usnesení je přípustná kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Pardubicích dne 7. května 2012

Mgr. Monika Chaloupková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová